

Entrevista: Josep Pere Peyró És al Versus Teatre amb 'La tanca' i a la tardor estrenarà 'La parella és...', un musical dirigit per Joel Fripp

“Els clandestins també són víctimes dels mòbils”

Teresa Bruna
BARCELONA

Josep Pere Peyró és actor, director, dramaturg i guionista, però sobretot és un creador que es desplaça per inspirar-se i viu intensament els seus projectes. El seu teatre, tot i tenir un guió, és un retrat testimonial d'una història viscuda, d'un fet del nostre temps que de vegades s'ignora. Aquesta capacitat de divulgació l'ha fet mereixedor de nombrosos premis. Ara és al Versus Teatre amb *La tanca*, un petit bocí de l'ètnia bantu a escena.

Vaig veure *La tanca* a Tàrrrega. Què ho fa que diu que l'estrena?

És molt diferent. Hi havia música, dansa, moviments, foc... Era al carrer. Intentava transmetre les festes que jo havia viscut al centre de l'Àfrica. Ara l'estructura és més oral, sense focs d'artifici però amb actors de text, que saben interpretar les escenes emocionalment.

Quina història explica?

La d'una mare i una filla. La noia, embarassada, té pressa per arribar a la frontera, vol que el seu fill neixi a Europa. Els clandestins, a més de pagar a les màfies, són víctimes d'empreses de telefonia mòbil que els fan signar contractes amb l'argument que es podran comunicar sempre. I tot el que posseeix la mare, animals, tros de terra..., va a mans dels tecnòcrates. Més que un viatge físic és un viatge buròcrata.

És un fet real?

Sí. El personatge se m'apareix quan estic entrevistant marroquins a punt de passar la frontera per fer *Les portes del cel*. La història requeria allargar el text, però no ho podia fer, ja tenia 50 minuts i l'obra havia de passar en un contenidor on públic i actors estaven tancats. Llavors vaig escriure *La tanca per a ella sola*. La Marieta Pérez, l'actriu que la interpreta, ens ha ajudat en el contingut.

Però ella és cubana!

Sí, però és antropòloga i està connectada justament amb la tradició bantu. El seu món és afro-cubà, ve del centre de l'Àfrica. Hi ha bantus al Camerun, a la Guinea Equatorial, al Senegal, al Congo... És una zona tribal.

Diu que l'obra forma part d'una tetralogia. Com són les altres tres?

Les portes del cel és la dels emigrants clandestins que viatgen dins d'un contenidor. Les màfies els carreguen en un vaixell i els descarreguen en un port europeu. La segona, *El cel és massa baix*,

Josep Pere Peyró amb la imaginativa escenografia de 'La tanca'
■ FRANCESC MELCION

de l'Ahmed Ghazali, és sobre la violència contemporània, el terrorisme. Ens la van parar perquè hi vaig incorporar el sacrifici del xai, un ritual que els musulmans fan un cop l'any. La que farà quatre encara no té títol, però és sobre els vigilants de la frontera, que fan allà. Vigilen què?

L'obra és plena de detallets. Els animals són una pissarra...

Vam treballar l'escenografia com si l'haguéssim de construir allà. Tot era material reciclat, allà les coses costen d'aconseguir! Els bidons ho són tot: mobles, contenidors de sòlids, de líquids... Contactar amb la gent d'allà dona moltes idees.

Es fa teatre, al Camerun?

Sí, però no com aquí, no hi ha teatre professional. Estan acostumats a un teatre festiu. A totes les festes, casaments o el que sigui, hi ha determinats cants, danses i contes que es representen o s'expliquen. Estem parlant d'una zona on no hi ha res, però on mantenen viva l'afició a representar, a cantar. I t'adones que bona part de la nostra música beu d'aquestes arrels. I el jazz, el blues i tota la música dita afroamericana beu de l'Àfrica.

Aviat muntarà un musical, *La parella és*. Ens en pot fer cinc cèntims?

Estem intentant fer un musical a partir d'un text meu i hem dema-

nat la col·laboració de Joel Fripp, un coreògraf i director de Broadway que havia treballat amb Bob Fosse i tenia molt prestigi, però va veure Déu i va entrar en una història mística. Va embogir, porta 20 anys tancat en una casa de repòs per a artistes. Estem esperant que arribi i comenci els assajos.

Encara es recordarà de dirigir?

Suposo que sí, està acostumat a fer coses. Ara fa un treball sobre macramé i cants tirolesos.

Passa sovint que el contracta gent?

No ho fa ningú, continua tancat al manicomi. El traiem nosaltres. Ja veurem què ens fa!

Crítica fado

Pere Pons

La fingidora

Mísia

Festival Grec 08.
Teatre Grec, 29 de juliol

Mísia tornava al Grec després de la seva participació en el controvertit muntatge inaugural d'*Història d'un soldat* per oferir en aquesta ocasió el seu vessant més íntim amb un recital en què canta els seus poetes predilectes. La primera sorpresa va ser trobar-se amb un pati de butaques a mig omplir davant la cita amb una artista que fins ara havia gaudit d'una òptima capacitat de convocatòria. Potser l'inici de les vacances va jugar en contra seva i qui sap si també un lleuger càstig per la insatisfacció general que va causar l'espectacle sobre l'obra de Stravinski. Ella, però, orgullosa d'haver obert i gairebé tancat aquesta edició del festival d'estiu de Barcelona, va arribar disposada a seduir els assistents amb l'austeritat d'un acompanyament de cordes, els versos dels poetes i la seva veu.

La interpretació no va tenir ni la credibilitat ni la força desitjables

Així va ser com va servir en safata la crònica de la vetllada amb un primer poema de Pessoa, *El fingidor*, que a l'artista li escau com anell al dit. Un fingiment que la cantant es pren, fins i tot, massa al peu de la lletra, i això fa que la seva interpretació no tingui la força i la credibilitat que serien desitjables. Al llarg de prop de dues hores Mísia va alternar versos d'il·lustres plomes lusitanes, des de Sarraçins fins a Lobo Antunes passant per Mario de Sá Carneiro i José Carlos Ary dos Santos, amb els de poetes d'altres terres com la grega Safo de Mitelene i l'hispanista Miguel Hernández. En cap cas, però, la sinceritat va guanyar la partida a la impostura i l'exercici d'estil es va imposar a la immersió a fons. Conseqüència natural en una artista que considera que els poetes estan al seu servei, en lloc d'acceptar que és ella la que està al servei dels poetes. Ja en la recta final va fer dues concessions de cara a la galeria amb les populars *Pel teu amor (Rosó)* i *La gavina*.